

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Hendes Ære (August Blom, DK, 1911).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 813/a (pdf: p. 2-13)
Ns 813/b (pdf: p. 14-24)
Ns 813/c (pdf: p. 25-31)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

God,
 men minde
 en hel om "den
 rene":
 god
 44.
 A.K.
 J.A.B.

Frue og gemene
 Privet

Lauris Blom
 Sogns og
 Skoleforstand

Den naadige Froken.
 1897

Kinematografisk Skuespil
 27 Afdelinger.

Per.
 Hammeren Schulle til Riegholm Frd. Jacobsen
 Hammerensindem Fru Hennig Lauritzen
 Vitke dens Balle Fru Else Frøli
 Fru Rindraun hendes Forlovede Hr. Roase
 Poul Friis, Sagde og Skorfoged paa Riegholm Frilanden
 Karin hans Moder Fru Ja Lars.

1. Den naadige Froken.	15. Ungdom og Ledsind.
2. Et Morgenbrød.	16. I sidste Gjiblik
3. Ved Skorfogedhuset.	17. Alarm.
4. En uvelkommen Middeltse.	18. Springet for Liv og Død.
5. Gamle Legkammeraker	19. En Vovraskelee
6. I den grønne Skov.	20. Vitkes Nerver
7. Herokabel paa Lytberg	21. Under Laas og Lukke.
8. Modtagelse.	22. Moder og Søn.
9. De Forlovede	23. Hjælp min Dreng!
10. Næssevagte.	24. For Ruktens Skranke
11. Naar alle andre sove	25. Vidnesnes Forklaring
12. Lønningsdag	26. Kærlighedens Ligt
13. Pengeskabets Endhold.	27. Med Erikens Land.
14. Skorfogedens Brev.	

Program

Godsejerens Datter og Skorfogedens Son har liges omme som Dorn.
Senere skilles deres Veje: han rejser bort for at udfolke sin karnepligt, hun
for at lære livet at kende ude i den store Verden. Efter et par uger
mødes de asser paa Ringholm, da er hun bleven sin Faders Efterfølger
som Skytte og Skorfoged paa Godset og hun er fin og fornuftig Dame, berømt
med den berømtige Grev Randraan. Men mellem de gamle Lige-kammerader
spirer efterhaanden heds at ynde Forskel i Rang og Stand er nu Følger
frum, som dag for dag vokser sig større og stærkere: Skorfogeden og den
naadige Døken har faldet Elsker til hinanden. Ofte og ofte går han og
brinde og til Fester for at faa et Glimt af hende at se, og ofte og ofte
ligger hun sin Morgenrids om ad Skorfogedboligen. Hans gamle Moder
er, hvor det berer dem, og Gang paa Gang adværer hun sin Son mod at
forspilde sin Skilling paa Ringholm ved sin ufornuftige Sværskat.

Lange mæstlaar han Friskolen, men en smuk Sommerdag, da han følger
med Fide. Vebike gennem Skoven fortæller hun ham, at hendes Fortænde kommer
i Boga den næste Dag, da glemmer han alle Moderens alvorlige Formaninger,
alle sine egne kloge Forsætt, — ude af sig selv af Skinsygge og Lidenskab læg
han hende i sine arme, kysser hende og brister til hende alle de søde, julekæde
Ord, han var længe for lidt med.

Den naadige Døken indser klart, at at hendes unge stærke Adro og
Længsel gaar mod den unge smukke Paul Skorfoged, men Grev Randraan
er den Mand, der kan byde hende en straalende Fremtid, en glimrende Skilling
i Hovedstadens højeste Kredse, en Mand, som hun klog og ægerig har bygget
sin Skatne til, og ikke for nogen Døis vil hun forspilde sin Skilling som
hans tilkommende Hustru. Derfor læger hun ondt imod ham, og hun
læger omiguel og ondtagers mod hans antænyer og elovmende Kier,
men om Aftenen, naar alle paa Ringholm er bleven skille, der mødes hun
med sin Elskede i Parken om Fester.

Lange gaar alle gode, men en Aften, da Paul Friis er hos hende i hendes
Kabinet, tænker hendes Moder, der pludselig er bleven syg, paa Dorn og udm
et spidstke Bedrøvelse river hun Vinduet op, springer ud og bræder det efter sig,
medens hun rykender og Lindberagelse lukker Kammerhjørninden ind.

Han var paa Fodfaale paa en fumspringende Leimo og klemmer sig fast ind
mod Muren, men til alle Uheld gaar Nabragleren just sin Reunde i Haven og
farer Hje paa den mørke Skikkelse oppe fra et af Vinduerne. Han slaar
Alarm og løber hurtigt efter hosi-oranee. Skorfogeden maaler et Sekund afbanden
med til Jorden, slipper sig og springer; men han forskuer Foden
og indtinders derfor enart af sine Efterfølgere, der blive meget beskyttede, da de
i den underlige "Fodbrændslyg" genkender den dygtige og opholdte Paul Skorfoged
Efter at Herskabet er underrettet om det skede, Kone dør i Natens Løb

til Raadhuset i den nærmeste By og efteris der til Retsfærdighedens
Aandkæver. Da Godsige Schyde for Dage i Forrym har udbesøgt Friis
Lønninges til Skovarbejdere, og denne derred her kops Lijlighed til at se
Pengekæbers Indhold af Snykter og Jurister, er der ingen der brister om
Sjens Sammenheng — ingen, med Undskyldse af hans gamle Mor og
saa den naadige Frikken, der faar et Nervetue, da hæn sefer, at hendes
gamle LigeKammeras her forsøgt Indbrud og er arresteret.

Efter mange forgaris Anstændighe opnaar Koen Skovfogeds Tilladelse til
at bringe sin Len i Fængsel, og benygner mellem dem er gribende. Hæn
bønfalder ham om at tale og fulse sig selv fra Bevare og Skrog, hæn
prosaar jo hæn allest gods, hvorledes alle er gaaet til. Men hæn er
urokkelig: 'Hællere de end forraade den, han her kær!' Den gamle her
indmæn ikke oppjint Aahtis, hæn faar den naadige Frikken i Tale og bønfalder
hende om, hvis hæn kan, at fulse Tinnen. Til Svare faar hæn blot en for-
bristet Slordagslen. Ingen her elled til at tale.

Endelig Kommer den Dag, da Dommen skal falde, og Herkæbet samt en del
af Ejendomskebet for Røgheden tillige med den Anklagedes Moder er tilstede som
Vidner i Retten. Alle Vidnebygd stemme overens, og Tungen tilstaar alle
retligt og skilpærdigt. Da lyder pludselig et Skrig, og den naadige Frikken skyder
frem og skygger sine Arme om Skovfogdens Stols: 'Endelig her hæn prosaar,
at hæn skæter ham over alle i Verden, og at Fremtiden hæn her Vand for hende, naar
hæn kan behøve hos ham. Under Larm og Forvirring opklarer hæn, hvori
'Forbydelsen' bestod, hæn er ikke, at Guden demonstrerer fremt sig, hæn
ikke Eraldernes vude og behøvede Ord, ved hæn of in: — ham!

Og da alle Lænker er sprængte, alle Bøer brænder — da gaaer
Vigen for de to mod Brok, mod Frihedens gyldne Land.

1.
Den naadige Fikur.

Ulyant udolyus Lovrunden paa Rygløsten. Vikten ligger sørende i Lungen.
En Kammerys banker paa Snir, kommer ind med Vand v. v., vakt sin
Fotken, ruber Gorkins op, og 4 dernæst behjælper sig ved Toiletten. Da V.
4 paaklædt, gaaer hæn ind i Søjlestuen til Forældrene, hvorfra Fotkosten
meldes aarvret.

2.

Et Morgenrids.

7 Ridderne gaaer V. med sin Fader over Gaarden, ind i Hestestalden,
hvor de indresseret gaaer rundt mellem Hestene. En Fjens fjer V. 2 Ridder
ind i Gaarden, hæn lader sig behjælpe i Sæden, vider Fader til Faderen
og kær ind of Gaarden og sidere ad Vigen. * Læa rider hæn ind i
Skoven, sagdes Foden og holder hilsedes helt stille ved en Korsvej.
Hæn kender sig is spjætte, saa omter hæn og rider modt hæn mod
Skovfogedhuset.

3.

Ved Skovfogedhuset.

Der er ingen demnestue hunden ad hør eller se, og efter at hør venter
hæl, springer hæn of Høken og hender dem ved Høstet. Hæn banker
paa Snir og lader ind i en lille lortopst Stue, hvor en gammel Kone
i Byldenshykkis hæn of Skovs idoms kommer hende i Møde. Den gamle nyet
of agner nyet glad over det fine Besøg. V. holder om at paa et Glas Mælk og
hør omere paa de bygge viderer og boje Plads paa en lille Bank paa Hæst.
Karin taler Ordet, og V. sidder og spejler med Ridespisken, medens hæn jævnlyt
oktør hæn ad Vigen.

4.

En uretkommen Meddelelse.

Den gamle Landpost kommer gaaende ned ad Skovvejen. Da hæn er
Fotken ind ved Skovfogedhuset, lojer hæn hæn af, stander og giver
hende et Brev med Vand og Kone. Medens Karin bevarer hæn med et
Brev of ved Høstet, kær hæn sit Brev:

Kære Vikten! Hvis Du og mine dyrbare Sigerforældre vil høre mig,
kommer gj. til Rygløsten i Morgen og agter at staa mig ned hos Fader en lille
Tid. Jeg længes og haaber at træffe min sønnike Karin glad og rask.

Med mange kærhedsfulde Hilsener

Din kære, ydmygt vinkende
Tante

Hun rynder Brynene bider sig i Læben og presser langsomt Brevet i Lommen. Saa rejser hun sig, nikker adspiret Færd til Postbudet og Kæringens hvide hest.

5.

Denne Legatkommunikation.

I det samme kommer Skovfogeden hurtigt gående med Hund og Bræn, som skæller og Brænds Engle. Han rører Hesten og, sukker, da han ser Vitke. Hun smiler mod ham og rækker ham Haanden, som han tager mellem begge sine. De tale et Øjeblik sammen, som hvisker han Engle og Bræn fra sig på Banken og sammen følger de to unge ind i Skoven. Hun går med Hestens Føtter over Armen. Denne Kæring ser bekymret og hovedrygende efter dem.

6.

I den gamle Skov.

Skovfogeden ser efter V. i Sælden og fra Hesten frem ad en smal Sti. Han mærker hurtigt, at hun er forskræmt og spørger om Grundene. Efter at have betragtet ham efterkædet, rækker hun ham Brevet, som han læser med rynket Pandte. Han giver hende det tilbage uden at se op og siger intet. Efter en lille Stund lægger hun sin Haand på hans, han ser op, og deres Øjne mødes. Med et jubelraab rører han hende med og Hestens støt Arme om hende og Kysser hende.

7.

Huskabet paa Egestov.

Kammerherren og Kammerherinde holder Læske i Søjledalen, da Vitke hurtigt træder ind, enden i Ridderskjort. Hun rører Moderen Brevet og denne bliver henrykt, da hun læser om den fæderede Lejers Ankomst. Efter en kort Familienraadslægning om Forberedelse til Besøget, bliver Hestens hest ringet ind for at modtage Ordren.

Modtagelsen.

I en elegant Landskabs med Kusk og Tjener paa Bortkom sidder Lord Pandron
 muligvis henvendt, medens det i slygende Fars gær opstod for Skibsskyer
 til Røjstom. For Losses og der Tæthed alle Dage. Kun Vitche var ikke
 en Haand til Modtagelsen. Han slæbte ved Vindues i sine Kabiner og
 spjæder uretligt efter Vognen. Endelig fæstede han sig paa den og med en
 hat Berøgtelse ladede han Vindues i. For efter hendes Indsigelse lende
 ud, og slæbende paa Hordruppen togte Herskabet mod den fornemme
 Best. Denne Kysse, hilerens Demernes Lender og vskole Gjestlyst Landstyg
 med Trigerfaderen.

De Førelser.

Spisestuen paa Røjstom. Herskabet dimerer i yderste Skilfuldhed. Lamerne
 i tyge Silkekyoler, Herrens i Kjole. Tjenerne i det ene server. Enen gik
 skærte kun til Vitche, og kun Kuskstøer till overlyens med ham, omjvnt
 ved hans natentlige Førelser. Efter Middagen driktes Kaffe i Kabinetter,
 og der overlades de Førelser til sig selv. Enen behøvede briskende sin
 Kusk en dlasae oode Hæmmelighed og forsøgte for Gange at kysse
 hende, men kun endrøget lende, indtil han reagerede slæbte hennene om
 hende og togte de Kys, han vil.

Vatteragel.

Fras og storn, Komme Vitche ind i sine Boedoir, fulgt af Morkum,
 der ikke kan blive bakt af at prise sin enestaaende Trigerom og hør
 ham til Skyerne. Tilslidst holder V. sig for frone og smilende Kysse
 Kammerherreinden ^{hendes} til Godnat. Da hun og Hvern ene, skæbte hun at Per
 Gange hennene i Ujvst, skæbte sig om hun til det atone Vindue og stirret
 ned i den maentlige Hart. Skriftojeden her forjvint og skinsag, brestet om
 Røjstoms Hart for om muligt at fæe et Glimt af sin Klæde at se
 men uden Held. Deren og Trang til at være i hendes Nærhed, listte han
 sig ind i Hvern, skæbte sig og mod et Fæe og et af mod hendes Vindue
 da hun Komme til Dage gær han at Per skridde frem.

Naar alle andre sove

Han fæe skæbte sig paa Skidstolen nede i Hvern og ved i samme
 Nu, hvorn det er. Efter et Gjettes Berøgtning koster hun et mildt Sky og
 sin tyge Skægt og lister gennem sine Lovværelser ad en lille Ledruppe ned i

Haren. Haand i Haand følges de borte gennem de skyngede Alleer end til
en lille maanklar Lu. Der sidde de læs ind til hinanden, han kysser
hende henrykt og lykkelig, og katteris forbruset over sine egne Følelsers genjald
hvis hans Kærlighed.

12.
Minningsdag.

Huskette sidde passivt inde i Hensættelse, da Ingeniøren
med et Skriftebrev Friis. Kammerherren leder ham med en Undskyldning
til Gæsten og Sammen komme ind. Med Huden i Haanden, lidt usikkert
kukkende træder han ind. Vilde nikker skælvende og taler muntert videre
Todesjeren og Friis gennem nogle Papire ved Skrivebordet. Saa gaar G.
hen, sætter Pengeskæbet og tager en Del Sedler frem, som han sætter F.
E. Han læser Sketsdøren staa aabent, og vilde træder hen til betragter,
kæder sin Kærlighed hen og viser ham en Del Jenter og gamle Familier
Klenodier, som gemmes deri. Friis skælder efter hende, og disse bemærkes
af Todesjeren, som ser, at det er de skælvende Skene, der janglet hans Opmark-
somhed. Huds efter affordiges ham og gaar, fulgt af Vildes klemmende
fulde Blik.

14.
Skriftebrevets Brev.

I Skriftebrevet. Aftenstemning. Haren sidder ved Vindues og
skriver, da Postbudet kommer forbi og gennem Vindues sætter et
Brev ind til hende. Han vender og drejer det mellem Hænderne, lytter
til det og rygler betænkelig paa Hænder. Saa rejser han sig og aabner
Døren. Tonnen kommer ind, hilser Todesjeren og lægger sin Bøsse bort.
De sætter sig til Bords, og Moderen skubber sine Brevs hen foran
ham og følger op med hans Uanset, medens han læser det. Han
smiler anmodigt og gemmer hastigt Brevet. Senere, da de er spiste,
gaar han udenfor og læser abet sine lille, dugkede Brev.

Langs: 'Maa se Dig!' For ikke mere midt Dig i Haren. - Kom Kl. 11 1/2 ved
den lille Trappe. - Din Y.

Ungdom og Ledsind.

Kl. 11/4 er han udenfor den lille Snappvindgang i Haven. Vitore antog sin, kradet ham ind og fik ham med sig op ad Trappen, der ved en Tapet der blev i Forbindelse med hendes Stue. Gennem hendes mørke Louverede Lister de ind i hendes Brodder, der er svagt oplyst af en lille rød Lampe. Han stryger sig forundret over Panden, men da hun kaster sig Ljal og slår fra ham, nedringler og smæk i sin nye Lelokatsdragt, river han hende lidenskabeligt ind til sig og bekræfter hendes Ansigt, Hals og Arme med Kys. Endelig slipper han hende. Hun sætter sig i en Lænestol, og han knæler fra hende med hendes Hænder i sine.

7 sidste Gjeblik.

Da bliver der banket paa Døren, og Kammerherreinden kelder udenfor Døren. V. rejser sig aliv og utvargelig af Sæde, men uden et Gjibtils Beldansning, griber Friis sin Hat, river Vinduet op og fremvinder V. adnuv Døren for Moderen, som staar iført Nalddragt. Hun har faaet en heftig Hovedpine og biter Datteren give hende nogle af hendes Smarke. Medens Datteren skælrende finder det forlangte fæm, sætter Kammerherreinden sig til Puske i en Lænestol.

Allarm.

Friis har imidlertid faaet Fodfæste paa en fremspringende Træims og klamrer sig fast ved Vindueskængsterne. Men i samme Gjeblik kommer en gammel Naldrager frem paa sin Puske om Stokket, og de Maanen bryder frem i skropet belyser Skikkelsen paa Muren, faer han Ipi paa ham og udtaler en gennemkængende Flisken i den og drid. Han lover for at hidkalle Assistance til Paegribelsen ¹⁸ ~~18~~ Friis kængster Læghjeden til-lyst med et flygtigt Blik ad Hest maest Afstanden til Jorden - at springe og flygte. Han er imidlertid forduvel Fodlen og indendes ved Udgangen af Parken af et Par Heste, som skyde sig over ham, men beakgtes vige tilbage, da de genkender der Hende, afholde Skropget. Hest modskabende faer de ham med sig op til Stokket.

Vinduet over en
Klosterport, og det foroguen lader
sig faaet. V. adnuv.

Om Ormskædet.

Erasmus og Bodasjeren opholder sig i Gherusentel, da en Tjener melder, at Pjægt-
vinger er fangst og ^{uorden} uorden. Der er Vink for Kammerranden Jæs han end,
men da ~~hans~~ ^{Bodasjeren} gjenkender ham, viger han snællis tilbage. Pedrons
piger kan med Pengeskædet og spørger om det er det, der har fristet ham.
Efter et fjittels Bedunkning nikker Paul Fuis langsomt, men ser ikke op.
Bodasjeren vender sig bort med en haar Beragelse, om en Erasm ringe og
giver Ordene til, at Fangeren ejeblikkelig skal kros til Raddhuset i den
nærreste By. Et fjittels efter melder en Vogn af skat med Forbryderen
og de haandfaste Kote.

Vibekes Skiver.

V. hjælper helst samvels og Spending sin Moder ind i hennes Lovkammer.
Hun er vist Vagterens Pite og Lyden af mange lidende Fødder og 4 ad af
sig selv og Uur og Angst. Læe komme Bodasjeren ind og fæstler Samerne,
at den bare Skovfoged just er parat som Fodbrødsbyr, og at han det
tilskans sin Hensigt. Det var de skædelende Skene, Vibekes krolle visk sin
Erklæring, der herde fristet ham over Gorne. Dødtlyg hvis V. for Faderens Ord,
et fjittels Kampen hem mellem Kærlighed og Stoltthed, om Stolttheden sejrer,
indet fjklarende Ord kommer over hendes Læbe, hem ender hem med
Dien, men skyder besvime om paa Gulvet. Skærligt kommer Erasm og
et Per Pige til. Han bærer sin Karsak hem paa Moderens Læg, og Pigen
og Moderen krumer en Tid lang med hende. Ommeider slar hem sporne
op, men da hem er Erasmens Ansigt angatelig højst over sig, herder hem
det skede, under Moders ind mod Daggens og brister i Træk.

Under Laas og Luake.

Fangeren sidder i sin lille Celle, foroverbojer med Hænder skippet i begge
Hænder. Ved siden af ham slar hans Mod uord, han kan drøker spise
eller drikke, det kanke paa det forforderlige, det er skes: At hans
gode, kedertige Navn for bestandig er vanarus, at han er skæmpet som
en karvelig Funderudsbyr, at hans gamle Moder vil hem nokke til
at fodele sit gamle Hjem i Skoven, og at hem - hans Etakke - er
enig er labe for ham. Han rejser sig, gær rastlos frem og tilbage i
Cellen, Røgter Hænderne i opmagtig Fæds og synder tilskot igen sammen
paa Stolen, der er pæpind.

Moder og Søn.

Søren aabnes, og Christofferarius kigger ind og leder straks efter
 Kerin Skorfjeds gae ind til Søren. Et fjiltur skær him løns, og
 gær him len og vort varoms ved ham. Hans løper stordet og med
 Moderens smilde Blis, ryger sig og lygt lunde om i sine arme, mens
 han gummor dordet med mod hendes Skuldre. Sagle og kliss skrygt him
 ham vort haardt og taler livslunde til ham. Somidst slippes han hende,
 hun sætter sig paa hans Skol, og han knæler ned fraan hende.
 Hun fortæller ham, at hun ved brodedes alt og gær til, og him
 prøv at vortale ham til at rense sig for den Broklydning, der vort
 mod ham. Men han ryger sig, ryger bestemt paa dordet og gær
 till til fra Moderen. Hun folgt efter gær hans Haand og loppel
 ham om at hode, naar den naadige Frøken ikke selv vil. Ergans.
 Christofferarius ætner Søren og melder, at Samtalen maa vare fort.
 Peders lages him tfoket med sin Søn; him forsker, at han ikke
 vil fude sig selv, og der er endin him en Udryg tilpaa.
 han pauler Moderen for all i Verden i det sig - han fude sig
 selst da hun fode det Oeller, og him lort len det ~~med~~ sig fode sig

Hjælp min Dreng.

En begende, adram Midday i Folketimen paa Ringholm. Faldene
 hør endes hans Maeldid og Søren er iført med et lunge Skæde og
 Tullerhener bost. Et Par Korte fjere med nogle Pigt kunne ved Søren.
 Da ætner Kerin Skorfjeds Søren, og urildbarlig bliss der skille i Søren.
 Hun vinder en, og Søren udrygt og leder hende om at sig til
 den naadige Frøken, at Kerin søe gærre vider hode blot et Par
 Ord med hende. Pigen nicker og lort tfoket med mod Hordbygningur.
 Sigt efter kommer him tilpaa og firt den Gamle ad der liden Trappe
 op i den unge Pigs Kabinat. Vitere nicker hør til Kerin og gær med
 en Skol, men den gamle ryger blot paa dordet. Hun gær till him til V.,
 gær hendes Haand, og fættel om sin Drengs Ulykke. Hun leder søe
 tordigt den unge Frøken - hvis him kan - da et gammelt Venakabs
 Skuld luge et gode Ord ind for ham, søe han kan gær for et Skud.
 Hun søe luge paa V., medens him lort, denne lort sine Sjine søndre,
 him ryger blot fættel paa dordet til dord: Hun kan ikke hjælpe
 Skorfjeden. Søe slippes Kerin Haanden. Hun ryger till sammen, naar
 nogle Sange frem for sig med et lort lort og gær skilforlygt ind og
 Søren. V. lort med Søren, men behøver sig, Knygt Henderne sammen
 og Ræst sig gradende i Sofan.

For Riddens Skranke.

Reblikket paa Raadhuset i Byen. Paa Skranken Politimesteren
 og et Par Assistenters, fraan Skranken Skerfjorden og et Par Besjente,
 og paa Vidnernes Plads Hestkabet og en Del af Gjineskabet fra
 Kjøbenhavn, samt - langst borte - Kjøben. Vitene er dog og her et Par
 Her for Ansigtet. Guden følger hende bekymret med Gjine.

Vidnernes Forklaring.

Først afhviss Vagteren, som opdagede Indbruddet, Kjøben, som fangede
 Gjinen, Guden, der fortæller om Scenen med Pengeskabet og Vitene og
 hendes Forældre, der bekræfter dette. Firis her alle Tiden sidder med
 højre Hænde, nu kaldes han frem og forhøres. Han betæder alle,
 hvad han beskyldes for, og Erskendelsen fra til Partskots. She
 kører Fangeren Høder og ser over mod sin Moder, som maaes kællye
 til ham. Endelig møder han Vitens forvirret Gjine, der alle Tiden
 har været rullet med ham. Bort er sekund at han for hende,
 og ender han sig langsomt bort. Men i samme Nu strækker hun
 Gjines Armene i Vjæret, og med et Skrig skyder hun frem til
 ham og kaster sig om hans Hals. Hendes Forældre og Guden ryger
 sig maullose, Kjøben her højre Høder fortæller i Hænderne. Politimesteren
 betragter uforstående Scenen, medens Besjente sky og arbejdslyse rykke hede
 til Side.

Kærlighedens Ligt

Om lidt slippes Vitene Fangeren, reortus gætt hun frem til Skranken,
 og med et lidet løft Høder, fortæller hun højre og højtlyst, hvorledes
 det hele er gætt til. Guden skivner, bærer her for sine Sorgenforældre
 og fælder hursigt Lokales. De trænge frem til Sækkene og vil prøve at
 for hende her at her; men hun hører dem alle ikke, hun knivges sig ind
 mod sin Høder, angal for nøgensinde at slippe ham med.

Mod Frihedens Land.

Amerikadamperen ligger ved Frihavnskajen, parat til Afgang.
 En Automobil ruller hastigt frem, en høj smuk Mand hjælper en
 ung Kvinde ud, og dem i Arm går de ombord. Det er Paul Fuis
 og hans unge Hustru, "den næstste Frihed", der skærer mod
 Lykkens og Frihedens Land.

Sin naadige Froken.

Skitspil : 30 Afdelinger af L. Blod.

Personer.

Kammerherre Schiøtte til Rigsolen.

Kammerherreinden.

Vibeke - deres Datter

Grev Rantzau - hendes Fælle

hans Frø - Skifte og Skovfoged paa Rigsolen.

Karin - hans Moder.

de Landpostkond, Politimester, Regente, Korte. En Arvedotter.

1 Billede

Spisetal paa Slottet.

Kammerherren og Kammerherreinden
siddes ved Frokostbordet og serverer paa det
sere. Lidt efter kommer Vibeke ind. Hun
gaar hen til Færdene og kysser dem kærtligt
til Godnatten. Tager Mad ved Bordet. Meget
tidt begynder.

2 Billede.

7 Gaarden.

Vibeke kommer ned ad Trappen, hvor en Ri:
skryt står parat med hendes Hest. Hun
stiger til Hest og rider langsomt ud af Gaarden.

3 Billede.

Paa Landvejen.

Vibeke kommer hidsende. Hun gaar Landpost

kommers gaende henad Vegen. Han stander
Vibeke og giver hende et bødigt et brev. Hilsen og
gaar videre. Vibeke bryder Brevet og læser:
Kære Kusine! Jeg kommer i Morgen og bliver
en Tid hos eder. Hils mine kære Brøderforældre.
Din Preben.

Min er ikke synderlig glad ved denne
Meddelelse. Tankfuld ~~over~~ ~~sin~~ ~~Brev~~
~~lykke~~ og rider ^{hjem} langsomt videre.

4 Billede.

I Skovvejshuset.

Det er en af de gamle sine Billeder. Af og til
stander han og falder i Tanker. Da han er
fordig med Bassen, stiller han den hen i
en Krog. Gaar saa langsomt hen til Kommo-
den og tager et Fotograf af Vibeke, (maa
eventuelt ses i stort Tarnas med Tilgængel-
se til Karen) der staaer paa Kommoden. Han er
farelskes paa det og kysser det tilside liden-
skabeligt. Idessamme kommer Karen ind.
Min ~~for~~ reyster paa Vordet af ham og
gaar saa hen til ham og tager Fotografiet
fra ham og stiller det paa Bord. Bekryder
ham hans Færdighed og siger, at han maa
staa der ud af Vordet. Det siger, han elsker
hende. Gaar hen og tager sin Basse og sin Glæde og
Færde og nikker til Moderen. Gaar. Moderen
er hovedrygende efter ham.

5 Billede.

I Skoven.

Vibeke kommer langsomt ridende. Fra den

usdsatte Lide kommer Paul gaaende med Vinken
over Skilderen. De strider begge ved det inderste
Møde. Paul hilser halvt fortroligt. Vibeke sætter
af Hesten og gaar hen og giver ham Haanden.
Han siger Hestens Tøjler og fører den. Vibeke ser
sig først forsigtig om, stikker derpaa sin Arm
ind under hans og læner sig fortroligt ind
til ham. Pauls Ansigt straalte af Lykke.
De vander ind i Skoven.

6 Billede.

De andres Sled i Skoven.

De staaede ved en Træstamme, der ligger
paa Vegen. Paul hørte Hesten ved et Træ.
De sætter sig paa Stammen. Vibeke tager ^{Hestens}
Brev frem og viser ham. Han læser det og ser
meget bedrøvet ind, men Vibeke glatter Hestens
kæmpe Lød paa hans Pande, tager hans Hoved
mellem sine Hænder, ser ham længe ind i
øjnene og kysser ham til Gilt varmt og
inderligt. Ude af sig selv af Glæde omfavner
han hende kysligt, og trykker hende ind til
sig og bedækker hendes Ansigt med Kys.

7 Billede.

Udenfor Skovfogedstuen.

Vibeke og Paul kommer Arm i Arm, han trækker
hende Hesten efter sig. De ser sig forsigtig
om og kysser hinanden til Afled. I:
midens og Karen kommer ind i Døren og ser
forferdet til. De Møge ser hende ikke. Paul hjælper
Vibeke til Hest. Karen er imidlertid kommen
ind paa Vegen. Vibeke ser hende og hilser paa hende,
nikker Hoved til Paul og rider bort. Paul ser begyndt

efter hende. Karen river ham ind Afte hans
Dommers og nyde bekymret paa hovedet
af hans Kølighed til den fine Frøken,
men Paul & overstrømmende lykkelig,
giver Moderen en Lov og smiler hende
ind i overladig Lysglæde.

8 Billedet.

Stovgaardet.

Næste Dag. en elegant Landskabs maler
op foran Hovedvæggen, hvor Kammerherren
og Kammerherreinden kommer ind for at mod-
tage Preben Langsø, der sidder i Landskabet.
Den gamle modtager ham Bage Preben
kinder lykkeligt paa Svigerforældrene og spørger
efter Vibeke. Faderen antyder, at hun ikke
er rigtig vel. De gaar alle ind i Huset.

9 Billedet.

Salon paa Stovet.

Vibeke sidder i en Lerestol. Preben og hendes
Forældre ind. Hun rejser sig og gaar ham imøde.
Hun spørger til hendes Befindende. Hun bage
sig til hovedet og ser trist og lidende ud. Mo-
deren klapper hendes bekymret paa Linned
og spørger for hende, ~~hvordan~~ men Kammerherren
kaldes diplomatisk paa Korset og bage hende
med sig. De to bage a alene. Preben nærmer
sig Vibeke, der har sat sig i Lerestolen, og
til bage Armene om hendes Hals og kysse hende,
men hun puffen ham utidig og irriteret bort.
Hun bage kald for hende og gaar ind i den anden
Stue.

10 Billede.

Haveparis med Stoker i Baggrunden.

Det er samme Aften. Vibeke liker sig forsigtig
ind af Stoker og liker med i Haven.

11 Billede.

Ved Storssien.

Vibeke kommer hurtigt. Ser sig forsigtigt an til
alle Sider. Spjander ind over Sien, som vendske hær
nager. Vilt kommer roende. Han springer
i Land. Gæstelig omfavnelse. De går lang,
somt kort. Vilt er bærvedet.

12 Billede

Et andet Sted ved Sien.

En hyggelig Krog med en Borch Skjilt af
Børste og Træs. Vilt og Vibeke kommer. De
sætter sig på Benken. Han sukker hende,
fordi hun kom og kysser hende. Deres Lykke
er fuldt bevidt.

13 Billede.

Haveparis med Stoker.

Preben kommer langsomt ind af Stoker, trækker
sig en Cigar og slukker med i Haven.

14 Billede.

Ved Storssien.

Preben kommer langsomt. Han ser Sails Boat.
Han ser, den toer til Stoker og liker den.
Han roer ind på Sien.

15 Billede

I Baaden.

Preben kommer ind på Sien. Han lægger Armen fra

sig. Tirrer pludselig ned i Bunden af Badden.
Brikkes sig og tager Pail. Han g. Se forbairet
paa den. Faller mistanke og ror hurtig ind
igen.

16 Billedet

Ved Hørsøien

Pail og Vibeke kommer. De bliver forfærdede, da
de ser Badden er vak. I det samme kommer
Badden tilbage med Støben. De fjernes sig
naget fra hinanden. Badden lægger til og ~~Støben~~
Støben hopper ind. Han overrækker Pail Hatten
med et ironisk Blik, Pail tager den, springer
rask i Badden og ror vak. Støben vender
sig mod Vibeke. Han bekrydter hende hendes
Opførsel. Hun svarer kort og snit. Han bliver
mere og mere hidsig. Hun staa et øjeblik og
ser skift paa ham, under ham saa ~~Støben~~ Ryggen
og gaar stolt. Han staa og ser forbairet efter
hende.

17 Billedet

Kammerherrens Afskedsvaerdue

Kammerherren og Støben samtaler om og ryggede.
den tjener ind og melder Pail. Pail ind for at
lense sin Lønning. Kammerherren rejser sig
og gaar hen til sit Buretskab. Man ser en
Mange Buretskaber og flere verdifulde
Lungher inde i Stallet. Pail betragter dem
interessert. Løse bemærker Støben, da hele
Tiden har de med Pail. Kammerherren betaler
Pail, der takker. Adet han vil gaa, minder han
Vibeke i Siden. Hun skuder, han ligger, men da

hvis der, bliver berøvet dem, vilken hvis blot skides:
løst til talt og gaar frem i Suen. Vil hvilken
og gaar.

18 Billedet.

Pilets Verden.

Hvis kommer ind, gaar hen til Skriveballet
og sætter sig til at skrive. Da hvis har skrevet,
læs hvis det i gemmen, skriver, hvor skifter
det og mig for sig. Hvis giver hende Brev.
Siger skides, da hvis se ved Skriften, men Vi
heller giver hende Brev og hender hende vere færd.
Siger vilken og gaar.

19 Billedet.

En Skov og ved Skovfogedhuset.

Siger kommer gaar ind. Ud af Skovfogedhuset
kommer til med Brev, Hvis og en Skov, han
lige han skide. Siger aflæser Brev og gaar. Han
læs Brev: Skov talt: Jeg vil ikke mere
vide sig i Skoven. Kom i Aften kl 11 ved Lægen
til Vindelkrappen. Sin Pilets! - Hans An:
sig skader af glæde. Gang om Gang kys
han Brev.

20 Billedet.

I Skovfogedhuset.

Moderen holder Aftensballet. Talt ind. Hoff
Brev og Task. Siger Frakken af. Gaar ind for
at vaske sine Hænder. Han siger Frakken og
Brev falden ind. Hvis læser det i en Park og
lægger det i Frakken igen. Hans den på
Hans. Talt ind. Se gaar til Bred.

21 Billeder

Udenfor Huset.

En lille bøv. Tail kommer forsiglige listende.
Der ligger sig bag et Træ. Bøven adskiller sig
Vilkeke lille ind. opdag. Tail, trækker ham
til sig. De forsvinder ind ad døren.

22 Billeder

Vilkekes Færd.

Vilkeke og Tail ind. Min passer Bøven. Han
ser sig forsiglige om. Min trækker ham hen
til Livvægen, springer ham ned paa
den og omfavner ham hjerteligt. Det banker
de fæder sammen i Røddel. Tail griber sin
Hals, adskiller Vindstuet og stiger ind paa Gesindsen.
Vilkeke gaar hen og adskiller Bøven. Møderen
staaer iderger; Vardrop. Min har Hoved-
pine og beder Satteren om nogle Draaber.
Min gaar dem og gaar.

23 Billeder

Paa Gesindsen.

Møder Gesindsen liden Storskraven. Tail har
Maa med at holde sig paa Gesindsen. Nat-
vejleren passer forbi. Han gaar i Naane-
lyser hje paa Tail og blæser. Allarm. Tail
slipper sit Tøj og skyder i Graven.

24 Billeder

Vilkekes Færd.

Efter at have lukket Møderen ind. Stykker
Min hen til Vindstuet, men kommer lige
sidsmot Tail at se Tail stykke ned. Min
gaar tilbage i Røddel og skrimer.

Ked Storsgraven.

Natregleren har grebet Tail, der drives af vand. Her af Storsens Fald er kammer til og genkender med Pappens Tail. Natregleren trækker af med Tail.

26 Billed.

Stregeregleren.
Stregeregleren fra Stregeregleren.

Kammerherren, kaldt pakked, giver en Tjener Ordre. Tjeneren gaa. Tjeneren, ligeledes kaldt pakked ind. De har ikke fastaa, hvad det er i Vejen. Natregleren ind med Tail. Her beskriver. Kammerherren paa paa Pengeskabet og spinger, om han vilde spille. Han betænker sig lidt, vilken sniift. Kammerherren er ganske beskyttet. Tjeneren giver Ordre til at føre Tail til Arresten.

27 Billed.

Stregeregleren.

Tail føres ind. En Vogn køres frem. Tail anbringes mellem to Karle og køres til Arresten. I det kan køre ind af Gården kammer Vibe. De og Faderen ind paa Trappen. Tail ses paa kærde, deres fyre indes, og idet Vognen køres ind, synker hun an i Faderens Arme.

28 Billed.

I Fængsel.

Tail sidder i Arresten, nedbjer og faldet. Löven arknes. Arrestforvareren giver hans Nøds ind. Hun taler mildt og kærtligt til

hænder og vil have ham til at fortælle Sand-
heden. Hvis jeg, hvis det god, som han skal
være. Men han rykker energisk for Nordens
og, han vil ikke stykke Vibeke; Myster. Han
føle sig (Moderen endelig) ikke at sige noget.
Hvis han kan det dybt bedriver.

29 Billedet.

Vibeke's Værelse.

Hvis er dybt medtaget og sands forklarer frem
og Lilleby. Pigen ind og mellem Karen. Karen
ind. Myster medtaget. Annemodder Vibeke om
at hjælpe hendes Drenge. Fortæller, at hun
har læst Brevet. Trykker Vibeke om Myster. Hvis
kan ikke behøve sig til at sige Sand-
heden. Da retter Karen sig op. Hvis er hvis
ord og behøver Vibeke hendes Tilfred. ~~For~~
Vibeke synder sig det mest sammen. Karen
gør stolt.

30 Billedet.

2. Resolventen.

Solimitæreren, Bøgen, Læser osv. ~~Wasa~~
Vidnerne er Kammerherren, Frien, Vibeke,
Drengen, Karen, Vesperen, Karlene. Fortæller om
Vesperen, som Karlene, Kammerherren, Vibeke,
Frien. Se Vibeke. Hvis er bly men kaus-
Hvis kan ikke for Sandheden frem. Fortæller
ind. Vibeke er ved at regne, da hvis er hans
fortæller om ansigt. Karen vil stykke hen
til sin Drenge men holder Lilleby af sig selv.
Men-tristen, Grand. Vibeke ser det. Hvis kaus-

alts ned graaden. Tait ser es gjeblig for
Vilke, saa venter han sig g guds
for politikernes Spøysmaal sin
Tilstand. Politikernes Løse Samme
op. - Et hans Forbedringens! - Hvor de:
væder. Sa kan Vilke ikke mere. Min
skjette hen til Tait, saa Arne om
hans Nats og bekendes, hvordan det alle
er godt til. Almindelig Bestyrelse. Huden
der hen til hende og sakte hende. Kysse
hendes Haand. Huden forsvinder rasende
og Andene siger at Tale hende til
Kæmpe men forges. Min døde Min
Tait og il tilhøre ham.

4. Billedet.

Hun ser ikke synderlig glad ud ved denne Meddelelse. Tankefuld rider hun langsomt videre.

2 *håndskrevet*
4. Billedet.

I Skovfogedhuset.

Paul sidder og pudser sin Riffel. Af og til standser han og falder i Tanker. Da han er færdig med Bøssen, stiller han den hen i en Krog. Gaar saa langsomt hen til Kommoden og tager et Fotografi af Vibeke, saa eventuelt saa i stort Format med Tilægnelse til Karen, der staar paa Kommoden. Han ser forelsket paa det og kysser det tilsidst lidenskabeligt. Idetsamme kommer Karen ind. Hun ryster paa Hovedet af ham og gaar saa hen til ham og tager Fotografiet fra ham og stiller det paa Plads. Bobrejder ham hans Forelskelse og siger at han saa saa det ud af Hovedet. Paul siger han elsker hende. Gaar hen og tager sin Bøsse og sin Hue og Taske og nikker til Moderen. Gaar. Moderen ser hovedrystende efter ham.

5. Billedet.

I Skoven.

Vibeke kommer langsomt ridende. Fra den modsatte Side kommer Paul gaaende med Bøssen over Skulderen. De studser begge ved det uventede Møde. Paul hilser halvt fortroligt. Vibeke sætter af Hesten og gaar hen og giver ham Haanden. Han tager Hestens Tøjler og fører den. Vibeke ser sig først forsigtig om, stikker derpaa sin Arm ind under hans og læner sig fortroligt ind til ham. Pauls Ansigt stråler af Lykke. De vandre ind i Skoven.

6. Billedet.

Et andet Sted i Skoven.

De standser ved en Træstamme, der ligger paa Vejen. Paul binder Hesten ved et Træ. De sætter sig paa Stammen. Vibeke tager Prebens Brev frem og viser ham. Han læser det og ser meget bedrøvet ud, men Vibeke glatter Hynkerne ud af hans Pande, tager hans Hoved mellem sine Hænder, ser ham længe ind i Sjænen og kysser ham til Slut varmt og inderligt. Ude af sig

sely af Glæde osfavner han hende heftigt, og trykker hende ind til sig og bedækker hendes Ansigt med Kys.

7 Billede.

Udenfor Skovfogedhuset.

Vibeke og Paul kommer Arm i Arm, han trækker Hesten efter sig. De ser forsigtig om og ky ser saa hinanden til Afsked. Imedens er Karen kommen ud i Døren og ser forfærdet til. De unge ser hende ikke, Paul hjælper Vibeke til Hest. Karen er imidlertid kommen ud paa Vejen. Vibeke ser hende og hilser paa hende, nikker Farvel til Paul og rider bort. Paul er lykkelig efter hende. Karen river ham ud af hans Drømmerier og ryster bekymret paa Hovedet af hans Kærlighed til den fine Pstøken, men Paul er overstrømmende af lykkelig, griber Moderen om Livet og snurrer hende rundt i overstadig Livsglæde.

7 1/2 Salonen Vibeke kommer

8 Billede.

Min Færdige Brev

Slotsgaarden.

Næste Dag. En elegant Landsauer ruller op foran Hovedtreppen, hvor Kammerherren og Kammerherreinden kommer ud for at modtage Preben Rantzau, der sidder i Landsaueren. En Tjener Modtager hans Bagege. Preben hilser hjerteligt paa Svigerforældrene og spørger efter Vibeke. Faderen antyder at hun ikke er rigtig rask. De gaar atter ind i Huset.

8 1/2 Vibeke kommer Vibeke med Vinduet

9 Billede.

Salon paa Slottet.

Vibeke sidder i en Lænestol. Preben og hendes Forældre ind. Hun rejser sig og gaar ham imøde. Han spørger til hendes Befindende. Hun tager sig til Hovedet og ser trist og lidende ud. Moderen klapper hende bekymret paa kinden og dækker for hende, men Kammerherren kalder diplomatisk paa Konen og tager hende med sig. De to unge er alene. Preben nærmer sig Vibeke, der har sat sig i Lænestolen og vil lægge Arme om hendes Hals og kysse hende, men hun puffer ham ublidt og irriteret bort. Han bukker koldt for hende og gaar ind i den anden Stue.

10 Billede.

9 1/2 Middag

93/4. Vilhelms Vardes / Vilhelms Vardes / Paul og Vibeke

Havesparti med Slottet i Bakgrunden.

Det er samme Aften. Vibeke lister sig forsigtig ud af Slottet og løber ned i Haven.

11 Billede.

Ved Slotssøen.

Vibeke kommer hurtig. Ser sig forsigtigt til alle Sider. Spejder ud over Søen, som ventede hun nogen. Paul kommer roende. Han springer i Land hjertelig Omfavneise. De gaar langsomt bort. Paul er bærhovedet.

12 Billede.

Et andet Sted ved Søen.

En hyggelig Krog med en Bænk skjult af Buske og Træer. Paul og Vibeke kommer. De sætter sig paa Bænken. Han takker hende fordi hun kom og kysser hende. Deres Lykke er fuldstændig.

13 Billede.

Havesparti med Slottet.

Preben kommer langsomt ud af Slottet, tænder sig en Cigar og slentret ned i Haven.

14 Billede.

Ved Slotssøen.

Preben kommer langsomt. Han ser Pauls Baad. Han tror, den hører til Slottet og løser den. Han ror ud paa Søen.

15 Billede.

I Baaden.

Preben er ude paa Søen. Han lægger Aarsene fra sig. Stirrer pludselig ned i Bunden af Baaden. Bukker sig og tager Pauls Hat op. Ser forbauset paa den. Fatter Mistanke og ror hurtig ind igen.

16 Billede.

Ved Slotssøen.

Paul og Vibeke kommer. De bliver forfærdede, da de ser, Baaden er væk. I det samme kommer Baaden tilbage med Preben. De flørner sig noget fra

noget fra hinanden. Baaden lægger til og Preben hopper ud. Han overrækker Paul Hatten med et ironisk Suk. Paul tager den, springer rask i Baaden og ror væk. Preben vender sig mod Vibeke. Han bebrejder hende hendes Opførsel. Hun svarer kort og nut. Han bliver mere og mere hidsig. Hun staar et Øjeblik og ser stift paa ham, vender ham saa Ryggen og gaar stolt. Han staar og ser forbauset efter hende.

17 Billede.

Kammerherrens Arbejdsvervelse.

Kammerherren og Preben samtalende og rygende. En Tjener ind og melder Paul. Paul ind for at hente sin Lenning. Kammerherren rejser sig og gaar hen til sit Pengeskab. Man ser en Mængde Pengesedler og flere Værdifulde Smykker inde i Skabet. Paul betragter dem ånterresenst. Dette bemærker Preben, der hele Tiden har Øje med Paul. Kammerherren betaler Paul, der takker. Idet han vil gaa, sæder han Vibeke i Døren. Hun studser, han ligeledes, men da hun ser Preben bevægtor dem, nikker hun blot skedesløst til Paul og gaar frem i Stuen. Paul bukker og gaar.

18 Billede.

Vibekes Varselap.

Hun kommer ind, gaar hen til Skrivebordet og sætter sig til at skrive. Da hun har skrevet læser hun det igennem, smiler konvolutterer det og ringer paa Pigen. Hun giver hende Brevet. Pigen studser, da hun ser Udskriften, men Vibeke hiver hende Penge og beder hende være taus. Pigen nikker og gaar.

19 Billede.

En Skovvej ved Skovforædhuset.

Pigen kommer gaaende. Ud af Skovtykningen kommer Paul med Høns, Hund og en Hare, han lige nyr skutt. Pigen afleverer Brevet og gaar. Han læser Brevet: Kære Paul, Jeg tør ikke mere møde dig i Haven. Kom i Aften Kl. 11 ved Døren til Vindeltrappen. Din Vibeke. Hans Ansigt straalor af Glæde. Gang paa Gang kysser han Brevet.

20 Billede.

I Skovfogedhuset.

Moderen dækker Aftensbordet. Paul ind. Lægger Bøsse og Taske. Tager Frakken af. Gaar ud for at vaske sine Hænder. Karen tager Frakken og Brevet falder ud. Hun læser det i en Fart og lægger det i Frakken igen. Hænger den paa Plads. Paul ind. De gaar til Bords.

21 Billede.

Udenfor Slottet.

En lille Dør. Paul kommer forsigtigt listende. Skjuler sig bag et Træ. Døren aabnes varsomt. Vibeke titter ud, opdager Paul, trækker ham til sig. De forsvinder ind ad Døren.

22 Billede.

Vibeke's Værelse.

Vibeke og Paul ind. Hun læser Døren. Han ser sig forsigtigt om. Hun trækker ham hen til Divanen, tvinger ham ned paa den og omfavner ham hjerteligt. Det banker. De farer sammen i Rædsel. Paul griber sin Hat, aabner Vinduet og kryber ud paa Gesissen. Vibeke gaar hen og aabner Døren. Moderen staar udenfor i Natdragt. Hun har Hovedpine og beder Datteren om nogle Draaber. Hun faar dem og gaar.

23 Billede.

Paa Gesissen.

Under Gesissen løber Slotgravnen. Paul har Maa med at holde sig paa Gesissen. Natvægteren passerer forbi. Han faar i Maanedset Sje paa Poul og blæser Allers. Poul slipper sit Tag og styrter i Graven.

24 Billede.

Vibeke's Værelse.

Efter at have lukket Moderen ud, styrter hun hen til Vinduet, men kommer lige tidsnok til at se Paul styrte ned. Hun farer tilbage i Rædsel og besvimer.

25 Billede.

Ved Slotsgraven.

Natvægteren har grebet Paul, der driver af Vand. Flere af Slottets Folk er kommen til og genkender med Forførdelse Paul. Natvægteren trækker af med Paul.

26 Billede.

Arbejdsvarselsat.

Kammerherren halvt pakkedt giver en Tjener Ordre. Tjeneren gaar. Preben ligeledes halvt pakkedt ind. De kan ikke forstaa hvad der er i Vejen. Natvægteren ind med Paul. Stor Bestyrtelse. Kammerherren peger paa Pengeskabet og spørger om han vilde stjele. Han betænker sig lidt, nikker tungt. ^{Kammerherren} Kammerherren er ganske bestyrtet. Preben giver Ordre til at føre Paul til Arresten.

27 Billede.

Slotsskærmen.

Paul føres ud. En Vogn kører frem. Paul anbringes mellem to Karle og køres til Arresten. Idet man kører ud af Gaarden kommer Vibeke og Faderen ud paa Trappen. Paul ser paa hende, deres Sjæle mødes, og idet Vognen kører ud synker hun op i Faderens Arme.

28 Billede.

I Hængsel.

Paul sidder i Arresten, nedbøjet og fortvivlet. Deren aabnes. Arrestforvareren fører hans Moder ind. Hun taler mildt og kærligt til ham og vil have ham til at fortælle Sandheden. Hun siger hun ved godt, hvor han har været. Men han ryster energisk paa Hovedet. Nej, han vil ikke styrte Vibeke i Ulykke. Han paa lægger Moderen endelig ikke at sige noget. Hun lover ham det dybt bedrøvet.

29 Billede.

Vibeke's Værelse.

Hun er dybt nedbøjet og vandre fortvivlet frem og tilbage. Pigen ind og melder Karen. Karen ind meget nedbøjet. Ansøder Vibeke om at hjælpe hendes Dreng. Forklarer at hun har læst Brevet. Frygter Vibeke om Hjælp. Hun

Nu er hun vred og betregte betregder Vibøke hendes Følelse. Vibøke synger
sønderkædet sammen. Karen gaar stolt.

30 Billeder.

I Retssalen.

Politimesteren, Betjenten, Skriveren o. s. v. Vidnerne og Kammerherren, Fruen,
Vibøke, Preben, Karen, Vagters N., Karlens, Først afmærkede Vagteren, saa Kar-
lens, Kammerherren, Preben, Fruen-Saa Vibøke. Hun er bleg som tav. Hun kan
ikke faa Sandheden frem. Paul føres ind. Vibøke er ved at se, da hun ser
hans fortvivlede Ansigt. Karen vil styrte hen til sin Dreng, og holdes
tilbage af Betjenten. Hun brister i Græd. Vibøke ser det. Hun kaster selv
ned Græden. Paul ser et Øjeblik paa Vibøke, saa vender han sig og for-
tager paa Politimesterens Spørgsel sin Tilstaaelse. Politimesteren
læser Dommen op-Et Aars Forbedringshus. Stor Bevægelse, da Saa Vibøke ikke
mere. Hun styrter hen til Paul, slaaer Armeen og hans Hæle og beder
hvordan det hele er gaaet til. Almindelig Bæstertale; Karen iler hen
til hende og takker hende. Kysser hendes Haand. Preben forsvinder raskt
og Forældrene søger at tale hende til Foræft, men forgæves. Hun elsker
kun Paul og vil kun tilhøre ham.